

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupený Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-281/LE-BE02-LE22-2014 ze dne 6. května 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Az 14/2015 - 60 ze dne 25. dubna 2016,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi, advokátu, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce, ročník 1976, státní příslušnost Ukrajina, požádal 22. prosince 2014 o udělení mezinárodní ochrany ve stručnosti z důvodu, že odmítá nástup armády v zemi původu, v ČR chce získat práci. V žádosti uvedl, že je svobodný, na Ukrajině žije jeho matka, má tam dům a pozemek, žil Ivanofrankivské oblasti. S rodinou je v kontaktu, ví, že byl již třikrát předvolán do armády. V posledních deseti letech pobýval střídavě v ČR, na Ukrajině, v Polsku, v Itálii (z té byl vyhoštěn), od ledna 2014 opět v ČR; přitom v minulosti vystupoval pod různými jmény. V ČR žil u kamarádů, nelegálně, pracoval jako zedník v Kolíně. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Povoláním je řidič, vykonával ale nejrůznější jiné pomocné práce ve stavebnictví, zahradnictví, pohostinství. Má zdravotní obtíže (epileptické záchvaty, problémy s levým okem).

[2] Žalovaný správní orgán rozhodnutím č. j. OAM-281/LE-BE02-LE22-2014 ze dne 6. května 2015 rozhodl, že se žadateli mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje. Žalobce napadl citované rozhodnutí žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“), prostřednictvím svého krajským soudem ustanoveného zástupce, dne 6. května 2015 kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konstatoval, že je přijatelná, neboť podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy s odkazem na rozsudek č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 ze dne 8. dubna 2004 či č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 ze dne 18. října 2005, publ. pod č. 787/2006 Sb.NSS). Namítal, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s námitkami porušení § 2 a 3 správního řádu, že žalovaný nezjistil řádně stav věci a řádně se nevypořádal se všemi významnými skutečnostmi, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je nedostatečné, odkazuje v podstatě na argumentaci žalovaného, krajský soud se nezabýval důvody žaloby po věcné stránce. Žalovaný podle stěžovatele své závěry opřel o nedostatečné množství relevantních podkladů ve vztahu ke konfliktu na Ukrajině a k jeho zdravotnímu stavu; jsou zde pochybnosti, zda mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí vážné nebezpečí újmy na zdraví či životě ze strany nevládních vojenských skupin a ze strany počínající humanitární krize, přesídlení stěžovatele v rámci Ukrajiny je problematické.

[4] Nejvyšší správní soud došel k závěru, že nebyla splněna podmínka přijatelnosti kasační stížnosti, tedy její přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto ji svým rozhodnutím odmítl. Ač by takové usnesení nemuselo podle § 104a odst. 3 s. ř. s. vůbec obsahovat odůvodnění, Nejvyšší správní soud přesto stručné odůvodnění připojuje.

[5] Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ představuje neurčitý právní pojem, kterým je v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 2) vykládán tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v nejobecnější rovině v důvodu vymezeném pod bodem 4, omezil se však pouze na nadměru obecná a vágní tvrzení, žádné konkrétní relevantní skutečnosti vztahující se k jeho osudu a situaci v kasační stížnosti nevznesl.

[6] Ve shodě s krajským soudem je nutno potvrdit, že stěžovatel především neuvedl žádné azylově relevantní důvody. V reakci na obecná tvrzení stěžovatele lze poznamenat, že charakterem vojenského konfliktu na Ukrajině, včetně možností vnitřního přesídlení, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. usnesení sp. zn. 6 Azs 6/2015 ze dne 18. března 2015 či usnesení sp. zn. 6 Azs 232/2015 ze dne 9. prosince 2015) a krajský soud rozhodl správně v intencích dosavadní judikatury. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval charakterem a výjimečností institutu humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), jakož i kritérii soudního přezkumu neudělení humanitárního azylu (z poslední doby např. usnesení ze dne 27. srpna 2015, č. j. 9 Azs 145/2015 - 48, a rozhodnutí tam citovaná). Z judikatury plyne, že na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Humanitární azyl dopadá toliko na závažné situace hodné zvláštního zřetele jako např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení a soudně správního řízení žádné

pokračování

okolnosti takto mimořádného charakteru, které by mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu, což dostatečně odůvodnil žalovaný i krajský soud.

[7] Pouhé poukazy na složitou vnitropolitickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině zdaleka nenaplnují podmínky § 12 písm. a) a b), ani § 14a zákona o azylu. Daná ustanovení totiž vyžadují existenci pronásledování, resp. odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. července 2005 č. j. 3 Azs 303/2004 - 79), resp. hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy. Sám stěžovatel však žádné potenciální pronásledování ve smyslu zákona o azylu v kasační stížnosti, ani konkrétní hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy nezmínil. Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti zabýval také bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, a tudíž musí žadatelé o mezinárodní ochranu prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Nejvyšší správní soud uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. března 2015 č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Stěžovatel v nyní projednávaném případě žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něj z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil. Problematikou služby v armádě, resp. jejího odmítání jakožto azylově relevantního důvodu (přitom stěžovatel ani neuvádí, že by mu konkrétně hrozil odvod nebo že by odmítal službu ve zbrani z důvodů svědomí nebo náboženského vyznání) se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně, např. již v rozsudku č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 ze dne 29. března 2004 či v rozsudku ze dne 7. srpna 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „*Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Tyto závěry plně dopadají i na nyní projednávanou věc, přičemž stěžovatel nenaplnil podmínky, za jejichž splnění by povolání k výkonu vojenské služby představoval pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[8] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl ani skutečnost, že stěžovatel pochází z oblasti Ukrajiny, již žalovaný vyhodnotil jako klidnou a život a zdraví stěžovatele nijak neohrožující (Ivanofrankivská oblast se nachází v jihozápadní části Ukrajiny, sousedí bezprostředně se Zakarpatskou oblastí); žádnou relevantní a alespoň v náznaku konkrétnější oponenturu k tomu závěru stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel. S veskrze „prázdnými“ stížnostními námitkami, že žalovaný, resp. krajský soud neměl dost podkladů a že se nevypořádal s argumenty stěžovatele dostatečně, tedy podle jeho představ, nelze uspět. Co se týče ekonomických důvodů, jejich irelevanci z hlediska udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud předestřel např. již v rozsudku ze dne 31. října 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65.

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v žalobě a nadmíru povrchně i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[11] Krajský soud stěžovateli ustanovil právním zástupcem advokáta. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ustanovený zástupce učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (návrh ve věci samé – kasační stížnost), za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč. Ustanovený zástupce je podle spisu krajského soudu plátcem daně z přidané hodnoty, výsledná částka se tudíž zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 4 114 Kč. Odměna bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena v přiměřené jednoměsíční lhůtě.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu